

У його душі цвіди добро і вісня

Завжди з великою насолодою слухав і досі слухаю пісні у виконанні аматорського народного хору РБК. А ще раніше, років 15-20 тому, мою душу хвилювали чудові українські народні пісні, що їх заспівував, на жаль, нині покійний, неповторний соліст цього талановитого мистецького колективу А. М. Козак. Його високий напрочуд чистий, як гірський струмок, голос дарував незабутні миті естетичного задоволення. Так само гарно, з почуттям виконував Антон Михайлович сольні пісні, зокрема, відому народну «Чорнії брови, карії очі», яку завжди присвячував коханій дружині Ірині Григорівні.

Любов до пісні А. М. Козак, на- гим секретарем райкому ком-

лант – ось що відрізняло цю людину від інших. Його життєвим кредом було вірно служити людям і справі, заряджати всіх своєю невичерпною енергією. Бог дарував А. М. Козаку все: творчу наснагу, чарівний голос і захоханість в українську пісню, життєрадісність і великодушність, доброзичливість, небайдужість до чужих проблем і турбот. Сьогодні школа, в якій він працював майже 20 років, потопає у розмаїтті дерев і кущів шкільного парку, який став втіленням його виплеканої мрії, окрасою села. Дякуємо долі, що Бог подарував цю талановиту людину, яка була і буде незаперечним авторитетом, невичерпним джерелом життєвої мудрості».

Підтвердженням цих слів можуть бути численні відзнаки Антона Михайловича за багаторічну творчу працю. Зокрема, його було нагороджено знаком «Відмінник освіти України», кількома Почесними грамотами районної ради та райдержадміністрації, а також райвно і райкому профспілки працівників освіти.

- Яким був ваш чоловік в сім'ї? - запитує в Ірини Григорівні.

- Він випромінював тільки любов, доброту і ніжність, - з теплою усмішкою і тихим сумом говорить жінка. - Я ніколи від нього не чула лихого слова чи лайки, він був люблячим, делікатним чоловіком, турботливим батьком і ніжним дідусем. Незважаючи на безмежну відданість педагогічній роботі і вели-

Він хотів всюди встигнути і все зробити. До корисної праці привчав наших синів Олександра і Мирослава. Тому не дивно, що старший з них, як і батько, у дорослому віці більше тяжіє до роботи на землі, а Мирослав вмів чудово лагодити техніку, власноруч склав міні-трактор, хоча обоє здобули вищу педагогічну освіту. За велику людяність, турботу про сім'ю, порядність і світлу душу любили та поважали Антона Михайловича батьки Іри-

складі, він співав в учительському хорі, у далекі радянські часи був солістом в хорових колективах медиків та поштовиків. Разом з колегами-аматорами Антон Михайлович неодноразово успішно виступав перед жителями нашого району, на рівненській та київській сценах, в сусідній Білорусі. Останні роки свого життя ентузіаст співав у хорі Свято-Покровського храму УПЦ КП.

- Я з розумінням ставилася до

певне, перейняв від свого батька, який у молоді та зрілі літа співав у сільському та церковному хорах.

Свій непересічний талант наш земляк почав виявляти в Курганському сільському клубі. Там дев'ятикласник Антон Козак самотужки опановував гру на баяні, тоді ж закохався на все життя в українські народні пісні, а згодом і пісні сучасних авторів. Він їх чудово виконував, беручи участь у шкільній самодіяльності, а також у студентському творчому колективі Рівненського державного педінституту, де вчився на факультеті української мови і літератури, музики і співів.

Про подальший трудовий і творчий шлях А. М. Козака ми розмовляємо в привітній оселі покійного з його дружиною Іриною Григорівною, яка ось що розповіла:

- Пам'ятаю, як у Друхівській школі, де я тоді працювала, з'явився молодий випускник вузу Антон Козак. Коли він вперше зайшов до учительської, то ми, дівчата, з цікавістю взяли розглядати гарного світлоокого хлопця. У той момент хтось з педагогів, ніби жартома, сказав: «Він буде Іриним». Я особисто не звернула уваги на ці слова, бо в мене були дещо інші життєві плани. Але згодом час показав, що наша колега, як кажуть, вцілила у десятку. Ми з ним познайомилися і якимсь непомітно розцвіли наші щирі молоді почуття. В 1969 році одружилися і майже сорок років прожили у щасливому шлюбі.

Його, працюючого, ініціативного і здібного педагога, помітили у райвідділі освіти та райкомі партії. Тож йому довелося з Друхова переїхати в Березне, де він трохи попрацював дру-

сомолу. А в 1970 році А. М. Козака призначили директором Орлівської школи. Потрудився певний час там і знову його повернули в райцентр, де він очолив районний будинок піонерів, який за його керівництва став справжнім осередком позашкільної роботи. В ньому успішно працювали технічні та мистецькі гуртки, здійснювалася велика культурно-освітня робота з дітьми.

У подальшому Антон Михайлович плідно працював на посадах директора пришкольного інтернату та заступника директора районної заочної школи. А чимало останніх років, аж до виходу на пенсію, він був директором Орлівської ЗОШ I-II ступенів, тобто повернувся туди, де колись починав свій багаторічний педагогічний шлях у ролі керівника. Чимало хорошого було зроблено в цьому закладі і очолюваним ним педколективом. Він вміло організовував навчально-виховний процес, згуртував вчителів на виконання тодішніх вимог освітянської галузі. А ще у позаурочний час Антон Михайлович і його колеги посадили біля школи чудовий молодий парк, ще було прокладено дорозу від центральної автотраси до подвір'я навчального закладу.

Про те, що А. М. Козак був творчою і непересічною особистістю, свідчать слова його колег в публікації у «Книзі педагогічної слави Рівненщини»: «Ім'я Антона Михайловича невід'ємне від культурного, освітнього і громадського життя Березнівщини. За фахом він вчитель української мови і літератури, за покликанням – директор, а за станом душі – оптиміст. Уміння творити, висока ерудованість і комунікабельність, організаторський та-

ку зайнятість, Антон Михайлович у вільні години приділяв багато уваги сім'ї, домашнім справам. Адже він був майстром на всі руки, за що візьметься, те й зробить. Вмів виконувати будівельні роботи, ремонтувати машину і побутову техніку.

ни Григорівни і вся їх родина. Коли він із сім'єю приїжджав на Млинівщину, то його зустрічали як найдорожчого гостя, рідну і близьку людину. І, безперечно, не раз відчутно допомагали молодій сім'ї і під час будівництва оселі, купівлі легкового автомо-

творчого захоплення свого чоловіка, - ділиться І. Г. Козак. – Бо знала, що це йому приносить велику радість, а його спів дарує хвилини щастя слухачам. Велике душевне задоволення відчувала, коли сиділа у глядацькому залі і слухала виступ Антона.

- Мені не раз доводилось бачити, як він з приємністю трудиться на вашому прибудинковому городі, - додаю до розповіді господарки дому.

- Так, він дуже любив працювати на землі, до цього його привчили батьки – чесні, прості хлібороби з Курган. Тож Антон на ділянках з любов'ю і цікавістю вирощував різні сорти картоплі та овочів, в парнику – росли ранні огірки, в саду буяли кілька оригінальних сортів малини, японська вишня, електоукок та інші екзотичні дерева і кущі. А ще він був завзятим пасічником, мав біля хати п'ять вуликів. Після того, як померли його батьки, то Антон доглядав біля рідної оселі за пасікою, обробляв город, посадив на пам'ять абрикосову алею.

біля, в інших ситуаціях.

... Гортаю записи нашої розмови з Іриною Григорівною і бачу скільки цікавого, доброго і приємного розповіла вона про свого незабутнього покійного чоловіка. Ловлю себе на думці, що ще не сповна торкнувся теми його незрадливої і вічної любові до пісні, особливо української народної. Адже сам не раз спостерігав за тим, де з'являвся у святковому гурті веселий і красивий А. М. Козак, там обов'язково лунали чудові пісні у його виконанні. Він йшов з ними по життю, вони допомагали йому жити і творити на оптимістичній ноті. Ця працююча і талановита людина віддала десятки років участі в народному аматорському хорі районного будинку культури, його чоловічому

Його ніжний голос завжди полонив душу, навівав незабутні спогади про наші молоді літа, хвилини щастя і любові.

На жаль, активне, плідне і творче життя А. М. Козака передчасно обірвалося на шістьдесят третьому році. Його щедре на добро та любов серце не витримало третього інфаркту і зупинилося назавжди.

... Нині на місці останнього прихистку Антона Михайловича височить гранітний пам'ятник. Там, на полірованій плиті, зображено в повний зріст покійного у вишитій сорочці в ту мить, як він співав біля мікрофона на сцені. І здається, що та пісня летить у сади Небесного Раю, де його ніжна душа знайшла свій вічний спочинок.

Павло РАЧОК.